

Arrest

nr. 94 918 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bent u afkomstig uit Ahwaz. U bezit de Iraanse nationaliteit. Sinds uw kinderjaren bent u bezig met taekwondo. U nam hiervoor deel aan talrijke wedstrijden. Gedurende vijf jaar was u kampioen in Ahwaz. In 1386 (Perzische kalender, komt overeen met 2007-2008 in de westerse tijdrekening), na uw studies aan de muziekacademie, kreeg u via een vriend van uw oom, J. K. (...), de heer H. (...), een baan als taekwondo-leraar, bij de plaatselijke Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten), genaamd Shahid Jafari, in de wijk Masjid Balal. U verving er uw eigen leraar, D. (...), die elders aan de slag kon. U kreeg hiervoor van uw baas, A. T. (...), contracten van één of twee jaar. Ook gaf u les aan de leden en de kinderen van de leden van de inlichtingendiensten. Regelmatig nam u voor de Bassidj deel aan wedstrijden. Omdat u wedstrijden won

kreeg u een groot aanzien. Aan het begin van de maand farvardin 1391 (maart-april 2012) werd u tijdens een van uw lessen opgedragen naar het bureau van H. (...) te komen. U werd er voorgesteld aan een militair, M. (...). Hij stelde u een nieuw werkcontract voor, apart van uw lopende contract. U vernam dat men u groepen zou sturen die u moest trainen. U ging akkoord. Daags na het gesprek begon u met de training van de eerste groep. U vernam van uw baas, T. (...), dat ze tot een speciale eenheid behoorden die werden ingezet bij missies in het buitenland. Hij drong er ook bij u op aan om niet meer informatie te vragen. Bij het trainen van de tweede groep vroeg u T. (...) alsnog u meer informatie te geven over de groepen. U vernam dat de groepen die u trainde naar Syrië zouden worden gestuurd en dat T. (...) M. (...) op de hoogte had gebracht dat u na de training van de laatste groep zelf mee naar Syrië zou gestuurd worden. Nadat hij merkte dat u van slag was geraakt door de mededeling, begon hij op u in te praten. Hij legde u uit dat u een hoog salaris zou ontvangen en dat uw opdracht slechts enkele maanden zou duren. Hij vroeg u of u er een probleem mee zou hebben, hetgeen u ontkende. Na het gesprek ging u naar huis. U lichtte uw ouders niet in over het voorval. De volgende dag besloot u niet naar uw werk te gaan. U werd gebeld door T. (...) die u verzocht uw werk te komen doen. Na uw aankomst riep hij u bij zich en herhaalde hij dat u naar Syrië moest. Na uw terugkeer naar huis, vertelde u uw vader over het voorstel. Uw vader ging niet akkoord met uw reis naar Syrië. Jullie maakten ruzie en u vertrok naar uw vriend, M. (...), om uit te rusten. U vertelde hem wat er was gebeurd. M. (...) stelde voor in de woning van zijn zus die op verlof was te gaan overnachten. U besloot niet meer te gaan werken. De volgende dag beantwoorde u uw oproepen niet en trok de sim-kaart uit uw telefoon. Tegen de avond ging u naar huis om nieuwe kleren op te halen. Onderweg naar uw kamer werd u door uw moeder de les gelezen. Ze vertelde u dat mensen verschillende keren achter u vroegen. Op dat moment hoorde u dat de deur werd open getrapt. In paniek liep u weg. U vluchtte langs het dak en de huizen van de burens naar de woning van de zus van M. (...). U stuurde M. (...) naar uw oom, J. (...), om hem in te lichten over het hele gebeuren. Na drie of vier dagen van verblijf bij M. (...)’s zus, kwam uw oom, J. (...), u ophalen. Hij had uw reis naar het buitenland geregeld via een smokkelaar. Hij bracht u naar Tabriz en gaf u aan een smokkelaar, M. (...). M. (...) nam u mee naar een dorp en gaf u door aan een andere smokkelaar. Jullie vervolgden de reis naar een boomgaard. De volgende dag stelde men u voor aan een andere smokkelaar, die u te voet over de grens met Turkije zou brengen. In een dorp in Turkije werd u door een andere smokkelaar in een wagen gezet, waarmee u naar Istanbul werd gebracht. Voor uw reis binnen Turkije werd een vals Iraans paspoort opgemaakt. Na anderhalve maand in een woning van een smokkelaar in Istanbul werd u, samen met een andere illegale reiziger, in een vrachtwagen gezet die u naar Groot-Brittannië zou brengen. Toen u in België aankwam werd u gemeld dat de reis naar Groot-Brittannië niet zou doorgaan. U besloot in België te blijven en diende op 26 juni 2012 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw kart e melli (nationaliteitsattest), een jaarcontract als trainer bij de Bassidj, een tweejarig werkcontract bij de Bassidj, vijf attesten van deelname aan en winnen van kampioenschap taekwondo en twee appreciatiebrieven van de Sepah e Pasdaran (Revolutionaire Garde).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg –u zou illegaal vanuit Iran naar België zijn gereisd – niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over deze reisweg. U zou zijn vertrokken vanuit Ahwaz en door uw oom naar Tabriz zijn gebracht. Vanuit Tabriz nam een smokkelaar u mee naar een dorp. De naam van dat dorp was u echter onbekend. Vervolgens zou men u naar de bergen hebben gebracht. Gevraagd om welke bergen het ging, stelde u dat niet te weten. Ook het eerstvolgend dorp dat u te voet bereikte kende u niet bij naam, noch kon u vertellen waar dat dorp zich juist bevond. U vermoedde enkel dat het in Turkije was omdat u de Iraans-Turkse grens diende over te steken. U verklaarde nochtans dat u een hele week in dat dorp verbleef. Verder kon u niet vertellen waarlangs de route naar Europa zou gaan. U verbleef nochtans, samen met andere illegalen, anderhalve maand in Istanbul een appartement van de smokkelaar. Ook bent u niet op de hoogte hoeveel voor uw reis werd betaald. Hoewel u stelde, samen met een andere illegale reiziger, tussen de lading van de vrachtwagen te hebben gezeten, werd u bij controles van de vrachtwagen niet gevonden. Gevraagd welke lading de vrachtwagen vervoerde, diende u wederom het antwoord schuldig te blijven (gehoor CGVS, p.8,9). Gelet op uw gebrekkige kennis omtrent uw reisroute én daarenboven het feit dat u verklaarde dat u in Iran over een geldig reispaspoort beschikte, werd u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 19 september 2012 uitdrukkelijk gevraagd dit paspoort, samen met uw shenasnameh (geboorteboekje) neer te leggen. U kreeg hiervoor zeven dagen de tijd. U beloofde uw best te doen (gehoor CGVS, p.9,10,11,20). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van zeven dagen intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat u tot op heden nog steeds nagelaten heeft de voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal

over te maken. U heeft in dit verband tevens nagelaten om het Commissariaat-generaal in te lichten omtrent de stand van. Dit ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Voorts dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden en een ernstige omissie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, die de kern van uw asielaanvraag uitmaken. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor volledig op de helling te staan. Zo beweerde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Iran bent ontvlucht omdat u weigerde groepen te trainen, nadat u vernam dat deze in Syrië zouden worden ingezet. Nadat u achter hun opdracht kwam zou u op uw werk hebben meegedeeld dat u uw samenwerking met hen wilde stopzetten. U ging hierna niet meer naar uw werk. Toen u niet op uw werk verscheen werd u gebeld en bedreigd. Ondanks deze bedreiging bent u niet meer gaan werken (CGVS-vragenlijst vraag 5). Op het Commissariaat-generaal stelde u, behalve te hebben vernomen dat de groepen die u trainde in Syrië werden ingezet, dat u zelf naar Syrië zou gestuurd worden. Tegen het trainen van de groepen op zich had u geen enkel bezwaar. U was enkel niet zeker of u wel zelf naar Syrië wilde gestuurd worden (gehoor CGVS, p. 13, 14). Daags na het vernemen van uw opdracht ging u, nadat uw overste u belde, werken (gehoor CGVS, p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende u telefonisch te zijn bedreigd. Tevens ontkende u uw werkgever te hebben gesproken over het feit dat u niet meer voor ze wilde werken (gehoor CGVS, p.16). U stelde plots dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet had verteld dat u zelf naar Syrië zou gestuurd worden omdat men het u verbood en u er niet liet uitspreken (gehoor CGVS, p.17). Die uitleg houdt echter geen steek. U verklaarde weliswaar, aan het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, dat u, tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Afghaanse tolk. Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt duidelijk dat u werd gehoord in de Perzische taal, door een Iraanse tolk. Voorts verklaarde u, eveneens aan het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, expliciet dat op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel uw voornaam en uw geboortedatum verkeerd werden genoteerd. Ook zou men de term Bassidj hebben vertaald door politie en de term vriend in het meervoud hebben gezet. Verder verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen andere opmerkingen had over het gehoor en stelde u expliciet dat u in het kort al uw vluchtmotieven had opgesomd (gehoor CGVS, p.2). Bovendien werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gemaakt dat u in het kort nauwkeurig de voornaamste elementen moest weergeven waarom u bij uw terugkeer problemen vreest (CGVS-vragenlijst vraag 1). Tot slot blijkt dat u de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen voor akkoord ondertekend heeft nadat deze werd voorgelezen in de door u gekozen taal.

Dat aan uw beweerde problemen in Iran slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. Meer nog, tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, drie maanden na uw asielaanvraag, wist u zelfs niet of u na uw vlucht uit Iran nog gezocht bent geweest (gehoor CGVS, p.5,6). Uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent zijn overigens niet eensluidend. Waar u aanvankelijk stelde dat u geen enkel nieuws heeft over feit of u al dan niet nog gezocht zou zijn sinds u uw woning verliet, vervolgde u even verder dat u van uw vriend, M. (...), vernam dat men u meermaals kwam zoeken (gehoor CGVS, p.5,6). U kon echter geen informatie geven welke autoriteiten u concreet zouden zijn komen zoeken. Verder bent u niet op de hoogte of er een klacht tegen u werd ingediend (gehoor CGVS, p.18). U blijkt ook niet te weten of u, na alles wat u zou zijn overkomen, ontslagen bent op uw werk (gehoor CGVS, p.19). U verklaarde wel dat uw vader, op het moment dat u in Iran bij de zus van uw vriend verbleef, gearresteerd werd en later terug werd vrijgelaten (gehoor CGVS, p.4). Door welke overheidsdienst uw vader concreet was gearresteerd kon u echter niet vertellen, noch wist u hoe vaak uw vader zou zijn gearresteerd (gehoor CGVS, p.5,7). Ook bleek u niet te weten waar uw vader zou zijn vastgehouden, noch welke vragen hem werden gesteld (gehoor CGVS, p.5). U stelde hierover dat u dergelijke zaken niet kon weten omdat u er niet bij aanwezig was. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u zowel in Iran, als na uw vertrek uit uw land, regelmatig contact onderhoudt, voor nieuws over uw familie, met uw vriend (gehoor CGVS, p. 5). Dat u voorgaande zaken niet onmiddellijk heeft proberen te achterhalen hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw kart e melli (nationaliteitsbewijs) bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. De documenten die betrekking hebben op uw sportactiviteiten en sportprestaties bevestigen uw verklaringen over uw werk in Iran. Hieraan wordt evenmin getwijfeld. Deze documenten verwijzen echter op geen enkel moment naar eventuele problemen die u er zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Voor wat betreft de motivering omtrent de reisweg, meer in het bijzonder het niet kennen van de route en de exacte lading van de vrachtwagen, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen, het feit dat zij haar paspoort niet heeft kunnen neerleggen, de vaststelling dat zij in gebreke is gebleven om zich terdege te informeren over de stand van zaken in haar land van herkomst en de ontstentenis van enig begin van bewijs, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.3.1. Waar verzoekende partij wordt verweten noch haar reispaspoort, noch haar shenasnameh neer te hebben gelegd, betoogt zij dat zij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat men is binnengevallen in haar huis. Voorts stelt verzoekende partij dat zij enkel contact heeft met haar vriend, die echter op schepen werkt en meestal niet bereikbaar is. Bovendien kan zij hem zelf niet bellen maar is het haar vriend die steeds naar haar belt. Zij heeft hem nog steeds niet kunnen bereiken en daarom heeft zij deze documenten nog steeds niet kunnen voorleggen. Verzoekende partij stipt ten slotte aan dat zij wel haar “*kart e melli*” heeft kunnen voorleggen, die door verwerende partij doorgaans als bewijskrachtiger wordt bevonden.

2.2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat haar argument waarom zij voormelde documenten niet kon neerleggen, met name omdat men is binnengevallen in haar huis, niet geheel strookt met hetgeen zij tijdens haar gehoor heeft verklaard. Verzoekende partij gaf immers in eerste instantie aan dat haar Iraans reispaspoort en haar shenasnameh zich in Iran bevinden en dat zij deze documenten nog niet heeft laten opsturen omdat zij dacht dat het niet nodig was. Wanneer erop wordt aangedrongen om

deze documenten binnen de week alsnog te laten opsturen en neer te leggen, geeft verzoekende partij aan dat men bij haar thuis is binnengevallen en dat deze documenten misschien ook in beslag zijn genomen. Wanneer haar vervolgens uitdrukkelijk wordt gevraagd of zij deze documenten thuis in Iran nu heeft liggen of niet, antwoordt zij dat zij het niet weet (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Voormelde uitleg waarom zij er tot op heden niet in geslaagd is om deze essentiële documenten bij te brengen, is derhalve niet dienstig. Waar verzoekende partij vervolgens verwijst naar het feit dat zij haar vriend, haar enige contactpersoon, niet makkelijk kan bereiken, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.2.6.2.

2.2.4.1. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, merkt verzoekende partij ten eerste op dat het algemeen geweten is dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort dient te zijn. Dit werd meermaals door de tolk benadrukt. Bovendien werd zij meerdere keren onderbroken.

Ten tweede roept verzoekende partij ter verschoning in dat zij het belang van dit interview heeft onderschat, aangezien er tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig is. Dit gehoor wordt volgens haar enkel afgenomen met het oog op de toepassing van de Dublinprocedure. Zij meende dan ook te goeder trouw dat zij achteraf, op het Commissariaat-generaal, nog haar volledig relaas uit de doeken kon doen. Verzoekende partij stelt ten slotte nog dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan de voorlezing van het gehoorverslag.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielaanvraag vermeldt, en dit op een correcte wijze. De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de vragenlijst vermeld staat: *“De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal u (als asielzoeker) de mogelijkheid geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. (...) Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.”* (administratief dossier, stuk 14, p. 1). Verzoekende partij werd derhalve duidelijk gemaakt dat deze vragenlijst dient ter voorbereiding van haar tweede, uitgebreidere, gehoor op het Commissariaat-generaal en dat zij nauwkeurig en correct dient te zijn in het beantwoorden van de vragen. Dat dit gehoor kort zou zijn geweest, er geen advocaat aanwezig was en dat zij dacht dat zij achteraf nog een uitgebreide versie kon geven van haar relaas op het Commissariaat-generaal, kunnen derhalve niet als afdoende verklaringen worden beschouwd voor de flagrante tegenstrijdigheden.

Bovendien werd verzoekende partij bij aanvang op het Commissariaat-generaal uitgebreid de mogelijkheid gegeven om eventuele fouten in de vragenlijst te corrigeren (administratief dossier, stuk 5, p.2). Verzoekende partij slaagde erin om in detail enkele slordigheden te verbeteren. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekende partij geen enkel gewag maakte van de andere verklaringen die neergeschreven staan in dit verslag en die totaal tegenstrijdig zijn aan hetgeen zij op het Commissariaat-generaal vertelt. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoekende partij zich bewust was van de verklaringen die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden neergeschreven: *“Toen u me kwam vertellen in begin van gehoor, mijn naam was verkeerd geschreven en geboortedatum, dat vrienden vriend moest zijn en niet politie maar bassidj, waarom niet meteen gezegd dat u belangrijkste niet heeft mogen zeggen bij de DVZ, nl dat U naar Syr zou gestuurd worden? Ik wilde dat later melden in loop van mijn vertellen En dan vroeg ik u nog specifiek of er nog opmerkingen waren over verklar van DVZ u zei neen, waarom dan niet gemeld? Wat moet ik zeggen. Ben ik gekomen opdat jullie mijn problemen zouden oplossen of kom ik voor een geheugentest?”* (administratief dossier, stuk 5, p. 17). De Raad oordeelt het totaal ongeloofwaardig dat verzoekende partij dergelijk flagrant onjuiste verklaringen gekoppeld aan een opvallende omissie niet meteen rechtzet

bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, doch pas na confrontatie met haar tegenstijdige verklaringen enkele op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgehouden feitelijkheden ontkent. Bovenstaande argumenten kunnen dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.5.1. Met betrekking tot de constatering dat verzoekende partij niet voldoende op de hoogte blijkt te zijn van de stand van zaken in haar land van herkomst, betoogt verzoekende partij dat zij in haar gehoorverslag duidelijk heeft aangegeven dat zij geen contact heeft met haar ouders. Zij is immers bang dat men de telefoonlijnen aftapt en dat haar ouders in de problemen zouden komen door dergelijke gesprekken. Verzoekende partij herhaalt dat zij alleen informatie krijgt via haar vriend M., doch dat deze persoon moeilijk bereikbaar is.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan tijdens haar onderduiken en na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij zou toelaten haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren bij haar vriend M., met wie zij verklaart regelmatig contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Dat zij geen contact durft op te nemen met haar ouders omdat zij bang is dat de telefoonlijnen worden afgetapt, betreft een argument dat *in casu* niet van belang is. Verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor immers aan dat zij via haar vriend M. nieuws kan verkrijgen over de situatie van haar ouders en over de stand van zaken met betrekking tot haar eigen situatie (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Het feit dat zij via haar ouders geen nieuws kan verkrijgen doet dan ook niet ter zake. Verzoekende partij poogt haar onwetendheden verder goed te praten door erop te wijzen dat haar vriend M. moeilijk bereikbaar is omdat hij op schepen werkt. De Raad acht dit echter geen afdoende excuus voor het feit dat verzoekende partij niet kon zeggen door welke autoriteiten zij concreet zou worden gezocht – waarbij nog moet worden opgemerkt dat verzoekende partij in eerste instantie duidelijk te kennen heeft gegeven geen enkel nieuws te hebben over het feit of zij al dan niet wordt gezocht – of er een klacht tegen haar werd ingediend, of zij ontslagen werd op haar werk, door welke ordedienst haar vader werd gearresteerd, hoe vaak haar vader werd gearresteerd, waar hij zou zijn vastgehouden en welke vragen hem werden gesteld. Dergelijke onwetendheden kunnen geenszins te wijten zijn aan het feit dat zij haar vriend moeilijk kan bereiken. De informatie met betrekking tot haar eigen situatie en die van haar vader, met name dat men nog naar haar op zoek is en dat haar vader enkele keren werd meegenomen, heeft zij immers via haar vriend M. verkregen. Dat zij hier verder geen – voor haar uiterst belangrijke – details over kan geven, is hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat zij deze gewoonweg niet heeft gevraagd aan haar vriend. Verzoekende partij geeft dit ook meermaals te kennen tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Het komt niet overtuigend over dat verzoekende partij, die al meer dan zes maanden in België verblijft, niet de mogelijkheid zou hebben gehad om hier via haar vriend, eventueel via andere derden, mogelijk een advocaat, en indien nodig middels andere communicatiemiddelen dan via telefoon, meer informatie over te bekomen. Deze uiterst nalatige houding, waarbij de Raad nog opmerkt dat het frappant is dat zij zich niet meer heeft bevraagd over de situatie van haar vader, die schijnbaar toch wel regelmatig wordt lastiggevallen door de autoriteiten, valt volgens de Raad niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke vrees voor vervolging.

2.2.6.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend begin van bewijs van haar beweerde problemen bij te brengen, merkt verzoekende partij op dat zij nochtans stukken heeft neergelegd met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit, haar beroep en haar werk voor de Bassidj, elementen die door verwerende partij niet worden betwist. Zij heeft derhalve in de mate van het mogelijke een aantal bewijselementen bijgebracht, hetgeen de Raad ertoe zou moeten aanzetten om in geval bij twijfel het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoekende partij herinnert er tevens aan dat de beoordeling van de gegrondheid van de vrees voor vervolging neerkomt op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging, in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat het inderdaad zo is dat de documenten die verzoekende partij heeft neergelegd niet betwist worden door verwerende partij. Verwerende partij zet echter eveneens uiteen in haar beslissing waarom de voorgelegde stukken geen afbreuk doen aan haar voorgaande vaststellingen. Deze documenten leveren immers geen bewijs op omtrent de problemen die verzoekende partij beweert te hebben gekend in Iran. De Raad herinnert er vervolgens aan dat de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de

mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk verschillende malen werd gewezen op het belang van bewijsstukken omtrent haar beweerdde problemen: *“Heeft u eventueel bewezen van de problemen die u heeft gekend? (...) Kijk ik vraag u niet of ze u brief geven met de uitleg dat u in probl bent, ik vraag u naar bewijs in trend van convoc, een offic akte van in beschuldigingsstelling, gerechtel doc en dergel? (...) Kijk in uw geval is het toch heel bel om toch enig begin van bewijs te leveren van feit dat u gezocht zou zijn, u toont wel contract die u had, is nog geldig, dat u voor bassidj werkte, maar van dat ander contract heeft u geen bewijs (...) Vraag om redelijk te zijn, we vragen toch enig begin van bewijs, missch ergens doss tegen u opgesteld, dan willen we daar info over (...) Bent u intss ontslagen op uw werk aangezien u niet kwam opdagen? Geen idee Wel dat is toch ook een onrechtstr bewijs van uw probl, ziet u, dan graag dergel doc?”* (administratief dossier, stuk 5, p.1 en 19). Aangezien verzoekende partij duidelijk werd gemaakt dat het in haar geval uiterst belangrijk was om al het mogelijke te doen om bewijs te verzamelen in verband met de problemen die zij in Iran zou hebben ondervonden, komt het verzoekende partij niet toe om in haar verzoekschrift te poneren dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd, en dat zij derhalve al het mogelijke heeft gedaan om haar asielrelaas te staven en haar vervolgens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Zij was immers op de hoogte van het feit dat de documenten die zij op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd, en die in de bestreden beslissing worden besproken, niet zouden volstaan ter staving van haar asielrelaas. Verzoekende partij legt in haar verzoekschrift niet uit of en welke pogingen zij nog zou hebben ondernomen om ook maar enig begin van bewijs te bekomen omtrent haar asielproblematiek. Weliswaar vermeldt verzoekende partij elders in haar verzoekschrift dat haar enige contactpersoon bijna nooit bereikbaar is en dat zij hem zelf niet kan bellen, het is haar vriend die haar steeds opbelt, waardoor zij hem nog steeds geen boodschap heeft kunnen doorgeven om eventueel documenten te verkrijgen. Dergelijke uitleg strookt echter niet met de inhoud van het gehoorverslag: *“Kan u me dat binnen de week opsturen? Ik zal bellen. Graag binnen de week uw shenasnameh en uw PP? Ja dat gaat wel want deze doc zijn ook zo opgestuurd ... Maar via vriend heeft u toch contact? Ja ik zal het nu vragen, ik kon toch niet weten wat jullie me hier gingen vragen Wel dan graag binnen de 5 dagen contact opnemen om info te vergaren en u bericht ons wat u allemaal heeft ondernomen, welke concrete info, is er bewijs van wat u aan info heeft, en graag dergel bewijs laten opsturen? OK”* (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en 11). Uit deze verklaringen kan duidelijk worden afgeleid dat verzoekende partij zich in de mogelijkheid zag om wel degelijk snel contact op te nemen met haar vriend teneinde belangrijke documenten te laten opsturen. Indien haar vriend zeer moeilijk bereikbaar zou zijn en het aldus quasi onmogelijk zou zijn geweest om de gevraagde documenten binnen dit korte tijdsbestek op te vragen, gaat de Raad ervan uit dat verzoekende partij deze uitleg ten tijde van haar gehoor had gegeven. De uitleg in kwestie komt dan ook zeer ongeloofwaardig over. Bovendien heeft verzoekende partij nagelaten om het Commissariaat-generaal op de hoogte te houden omtrent de stand van zaken met betrekking tot de opgevraagde documenten, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Er kan bijgevolg worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de op haar rustende bewijslast. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen, het feit dat zij haar paspoort niet heeft kunnen neerleggen, de vaststelling dat zij in gebreke is gebleven om zich terdege te informeren over de stand van zaken in haar land van herkomst en de ontstentenis van enig begin van bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT